

La mort del president Macià. Declaracions de Joan Comorera després de l'enterrament. Justícia Social, núm. 130, 30 de desembre de 1933.

En l'acte d'avui no s'ha de veure solament una manifestació de simpatia per un home, sinó d'adhesió a una idea. Avui s'ha demostrat que Catalunya no és una ficció de poetes ni de polítics, sinó una realitat viva. Aquesta demostració s'ha anat desenrotllant d'una manera lenta i imponent davant homes que la necessitaven, als quals podrà ésser útil en els pròxims esdeveniments que es preparen: davant Alcalà Zamora, que privà Catalunya del seu millor suport en dissoldre Corts; davant el ministre de Marina, representant d'un Govern enemic de Catalunya, més per raons inconfessables que per raons íntimes o ideològiques; davant Prieto, que ha pogut així veure com la Catalunya que nosaltres estimem és una massa immensa de treballadors, i finalment davant els cossos armats, els més rebels a comprendre els valors del nostre poble i els més esquerps per a les noves funcions i els caps dels quals hauran pogut constatar i podran certificar que, aquest mateix poble commogut d'avui, el trobaran demà contra ells si ells serveixen els objectius obscurs de la reacció.

Macià ha retut el darrer gran servei a Catalunya en cloure d'una manera tan gloriosa la primera etapa de la nostra revolució. Els qui el succeeixin immediatament no tindran la vida fàcil; hauran de compensar amb accions constants la diferència sentimental que hi haurà entre ells i el gran desaparegut.

Val a dir que l'etapa Macià ha estat l'etapa sentimental que ha remogut a fons les energies catalanes i la que s'inicia amb la seva mort ha d'ésser l'etapa constructiva, més substantivament revolucionària. Macià pogué, degué ésser la flama romàntica, i ara necessitem paletes senzills i infatigables que posant pedra sobre pedra construeixin la casa ideal.

Per tant, la política del nou Govern ha de caracteritzar-se per una ruptura definitiva amb el passat. Hem de parlar menys i fer més. Hem de resoldre un a un tots els problemes que són l'origen i la justificació del moment revolucionari.

(...)